

Mihályi Péter

Beszéd a Földes Anna interjú-díj átadásakor (2019. március 14. a Magyar Sajtó napja)

Kedves Barátaim!

Április 24-én lesz két éve, hogy 87 éves korában eltávozott közülünk Anyám, Földes Anna újságíró, színikritikus, az irodalomtudományok kandidátusa, aki 17 éven át a Bálint György Újságíró Iskola igazgatójaként pályakezdő újságírók százait pallérozta. Munkásságát a szakma Rózsa Ferenc díjjal és a MÚOSZ Aranytoll életműdíjával ismerte el. Több egyetemen és főiskolán is tanított újságírást, megkapta a címzetes főiskolai tanári rangot.

Pontosan egy évvel ezelőtt, ugyanebben a teremben ötlött fel bennem, hogy jó lenne az emlékére díjat alapítani, amelyet azután évről-évre ki fogunk osztani. Hálásan köszönöm a MÚOSZ vezetésének és a hivatal munkatársainak, hogy felkarolták a kezdeményezésemet, és most itt állunk, hogy első ízben adjuk át a díjat.

Nem kellett sokat gondolkoznunk azon, hogy a már létező újságíró díjak, kitüntetések sorába miképpen lehetne beilleszteni egy újat. Mint azt a teremben ülők közül bizonyára sokan tudják, Földes Anna kedvenc műfaja az interjú volt. Azt is mondhatnám, hogy megszámlálhatatlanul sok interjút készített hosszú pályafutása során – attól kezdve, hogy egyetemi hallgatóként a Március Tizenötödike és a Szabad Ifjúság névre hallgató diáklapoknál elindult a pályán. Ezt a korszakot még nem volt módom feldolgozni, de attól kezdve, hogy friss diplomával a zsebemben 1952-ben az Irodalmi Újság munkatársa lett, mindennek nyoma van – merthogy Anyám minden cikkét archiválta. A megjelent cikkek száma bőven meghaladja a 4 ezret, s ebből 565 interjút tételesen is nyilvántartunk (itt most a többes számon a Petőfi Irodalmi Múzeum és a Színházi Intézet Archívumát kell érteni). S ha ez nem lenne már önmagában is lenyűgöző szám, el kell mondanom, hogy 1970 és 2007 között 9 interjú kötete jelent meg, s ebben 191 olyan interjú található, amely először valamelyik heti vagy havi lapban látott napvilágot. Javarészünk – talán ezt is sokan tudják – az 1 milliós példányszámban megjelent Nők Lapjában, amelynek 1957 és 1993 között volt munkatársa.

Kedves Kollégák!

Merthogy kollégák vagyunk. Nyilván kevesen tudják, hogy én, mint közgazdász és egyetemi oktató, immáron 8 éve főszerkesztője vagyok a Magyar Tudományos Akadémia angol nyelvű, negyedéves közgazdasági folyóiratának. Miért hozakodom ezzel most elő? Azért, mert folyamatos kézirat-áradatban élek, évente kb. 300 kéziratot kapunk, és ebből 30-at tudunk megjelentetni. A többit sajnálattal vissza kell küldenünk.

Nos, tisztelettel és örömmel jelentem, hogy minden várakozásunkat felülmúlóan 90 pályázónk volt, többségük a felhívásban megszabott maximális mennyiséget, azaz három interjút küldött be. Végül is a cikkek száma kevesebb volt, mint 270, mert voltak olyanok is, akik csak egy cikkel pályáztak, néhányan pedig kettővel. De olyan is volt, aki

négy cikket küldött, egyet "tartalék"-nak. Sőt, olyan is volt, aki egy egész interjú-könyvvel pályázott. A pályázók többsége rövid életrajzot is küldött, amiből kiderült, hogy a többség "profi", azaz fő tevékenysége az újságírás. De volt olyan, aki történészként a saját blogján leköszölt saját interjúkkal pályázott, volt olyan, aki még valahol tanulja az újságírást, és volt olyan is, aki büszkén vállalta, hogy hobby-újságíró. Erdélyből 9-en jelentkeztek.

Nagyon sokan úgy válogattak, hogy minden beküldött írásuk egy helyen jelent meg, vagyis, az adott orgánumot jelölték meg "főállás"-nak. Több szerkesztőségből több pályázat is érkezett:

- 24.hu (8),
- 168 óra (4),
- Magyar Hang (4).

Így tehát mint gyakorló főszerkesztő mondom: ennyi beadott pályázatból lehetetlen igazságos módon kiválasztani az egyetlen legjobbat. Hárman voltunk a bizottságban – Hargitai Miklós, a MÚOSZ elnöke, vendéglátó házigazdánk, aki mindjárt átveszi tőlem a szót és elárulja a győztes nevét, Nagy Iván Zsolt, a HVG online felelős szerkesztője (aki családi elfoglaltság okán nem tud itt lenni) és én. Hárman hoztuk meg a végső döntést.